

знае, кой ще го научи. Значи, знанието започва съ единъ вътрѣшенъ актъ. За да обясня мисълта си, ще ви приведа една алегория, т. е. ще ви приведа единъ древенъ битъ. Когато Господъ създалъ слънчевата система, когато създалъ разнитѣ свѣтове и планети, най-напрѣдъ направилъ юпитеръ, послѣ марсъ и дошло врѣме до земята, а венера и меркури не съществували още, за тѣхъ само се създавали условия. Както се създаде земята, тя не била като сегашната, но много хубава много красива, а сега е малко юмукъ, както казватъ турцитѣ, кракътъ ѝ е малко изкълченъ, остъта ѝ е наведена малко, хромавъ е малко грѣбнакътъ ѝ. Едно врѣме тя била много стройна, млада и хубава. Тогава единъ отъ небеснитѣ богове се влюбилъ въ нея и рѣшилъ да слѣзе на земята и да я устрои. Азъ не смѣя сега да изнеса сжщинското му име, но го наричамъ подъ друго име — Саваатъ-Амонтъ-Ра. Туй име се срѣща и въ египетската митология. Той като слѣзълъ на земята, направилъ си единъ отличенъ палатъ отъ мраморъ, бѣлъ като млѣко. Всячки прозорци на този палатъ били отъ диаманти и отъ злато. Този палатъ билъ толкова красивъ, че славата му се расчула навсѣгждѣ и отишла чакъ да слѣзъ на слънцето. Единъ денъ, когато се разговаряли въ небето за този палатъ, двѣтѣ сестри, свѣтлината и водата чули този разговоръ, чули за Саваатъ-Амонтъ-Ра, че ималъ толкова красивъ палатъ, подобенъ на който нѣмало въ цѣлата слънчева система. Двѣтѣ сестри, свѣтлината и водата, рѣшили да слѣзатъ на земята и да видятъ този палатъ. Тѣ се облѣкли съ най-хубавитѣ си дрехи и трѣгнали инкогнито за земята. Като стигнали до